

Тамъ братята ни викатъ
На помошть да вървимъ,
Грози имъ с' огнь врагътъ
И с' мечъ неотразимъ!

Дерзай, кому въ сърдцето
Възвира йошт' кръвта;
Напрѣдъ, напрѣдъ въ полето,
Тамъ вика ни честта!

А кой страхливъ катъ баба,
Дома си да сѣди,
На хурка да залѣга,
Да плаче да реди.

И нека се не плаши
Отъ ништо на свѣта;
И пакъ ште да го сграбчи
Отъ одѣра смъртъта*).

Ето че не закъснѣха да се отзоватъ и запжатъ за бойното поле млади, юначни, мжжествени и любящи своя народъ български синове, за да присъединятъ своята сила къмъ силата на стотичитѣ хиляди руски „богатири“, които вървѣха стремително вече отвѣдъ Дунава, въ страната, що оросяватъ Марица, Янтра и Видъ, тамъ, гдѣто се мѣркаше силуетътъ на страдна, окървавена България! . . .

Нашитѣ бащи и майки изпращаха своитѣ чедата на бой и побѣда славна. Въ Плоещъ — въ братска Ромъния, тия юнаци чуваха напжтственото слово на своитѣ еднородци:

*) Стих. отъ В. Поповича.